

ръкописи. Факторът на печатницата, бай Коста, с несъответстващ на ръста му мустак, беше страшилище за мене:

- Какво, бе? Я се остави с твоето "К'во да е"! Ще излезе, и ще го видиш!

Една сутрин, пред вратите на печатницата зърнах фигурата на моя съученик от 4-и клас Николка В. Граблешев. Дълъг, тънък, като ~~върли~~ а Граблешев се загледа в мене ококорен, като ме видя да излизам от печатницата.

- Какво насам? - осмели се да попита той, навярно предусещайки, че е попаднал на сензационно откритие.

- Ами, ти? - ~~отговорих му аз с интерес.~~

- Кажи, де, кажи...

- Бях в печатницата, - отсякох с известна доза надменност. -

Аз тука, така...

Сиреч, двой си съм...

Тогави върлинеият ми съученик навярно беше взел решение да се хвърли в бездната, та каквото ще да става...

- Да не си минал към "К'во да е"?

Аз също реших да се хвърля в бездната:

- Да. И ти навярно за него обикаляш...

Разкри се цялата тайна. Вече не остана нищо тайно под небето. И двамата сме били сътрудници на "К'во да е". Сега оставате най-интересното: кой - кой е...

- Язика, - казах аз, с чувството, че разкривам най-съкровената си тайна.

- Колю-Сатирика, - представи се Граблешев.

И тогава аз видях в него не вече съученика си Николка Граблешев който минаваше за силен по латински, а онзи Колю-Сатирика от "К'во да е", който беше писал за влюбените ученички; за смелия стражар; за мъката по една тютюнева угарка...

А той, изпитвайки навярно същите чувства, гледаше ме с нов интерес - ще ме глътне!

- Ами, Ведбал? - попитах аз незабавно след първите разкрития. - Кой е той? Познаваш ли го?

- И аз мислех да те попитам същото. Какъв ще да е? Навярно възрастен?

Защо не попитах - аз за друг и Граблешев - за друг, а и двамата се заинтересувахме за Ведбал? Явно, той беше заседнал в съзнанието и сърцата на всички кводаисти, благодарение на своята доминираща дарба